

enthusiast

Продължението на
ГРАДЪТ НА ТАЙНИТЕ

ЛЕДЕНО СЪРЦЕ

САША ГУЛД

Sasha Gould
Heart of Glass

Text copyright © Working partners Ltd. 2013
Series created by Working partners Ltd., London
All rights reserved.

Саша Гулд
Ледено сърце

- © Мария Чайлд, преводач, 2014
- © Анна Георгиева, художник, 2014
- © Снимка на корицата, Shutterstock.com, 2014
- © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2014

Enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

ISBN 978-619-164-074-4

САША ГУЛД

ЛЕДЕНО СЪРЦЕ

*Превела от английски
Мария Чайлд*

enthusiast

София, 2014

1

Погледът ми се плъзга надолу по дългото тясно острие, спира се върху противника ми. Сабята му е сведена надолу, гърдите му се повдигат, капчица пот се стича мързеливо по ключицата му и изчезва надолу по гръдната кост. Слива се с други капчици във влажно петно над сърцето му.

– Предай се – казва ми той.

– Накарай ме.

Роберто ми се усмихва, после напада. Отбягвам удара му, като се плъзгам по лакирания дъсчен под на галерията на двореца, но копринените ми поли се полюшват тежко, натежали допълнително от оловните мъниста, пришити към подгъва. Забавят ме.

– Перата на пауна не му помагат да литне – отбелязва Роберто, а очите му пробягват по роклята ми в преливащи тюркоазени оттенъци. Изсъсквам нетърпеливо и се опитвам да разхлабя корделите на горната си дреха със свободната си ръка. Изхлузвам едното, а после и другото си рамо от роклята, коприната се свлича над ръцете ми и с въздишка се приземява на син облак в краката ми. Изискано стъпвам въвн от нея, като продължавам да държа Роберто на мушка. Не обръщам внимание на силното неодобрително цъкване на слугинята, която седи в една от нишите на прозорците и ни надзирава. Преди половин година, когато за пръв път срещнах Роберто, може би щях да се изчервя, но за шест месеца успях да постигна повече от това да подобра

фехтовалните си умения. Сега съм различен човек.

– Можеш да ни оставиш сами – викам. Очите ми не се откъсват дори за секунда от лицето на Роберто.

По дървения под се разнася шумолене на стъпки, после затръшването на врата.

– Сега вече няма кой да стане свидетел на унижението ти – казвам. Гласът ми отеква из дългата галерия.

– Нито на твоето – отвърща Роберто, повдигайки вежди.

Стоя пред него само по ленена риза и корсет. Страните ми пламтят както поради дуела, така и от дързост. Издухвам един кичур коса от лицето си и той залепва за слепоочието ми.

Роберто прави бавен кръг около мен.

– Имаш ли намерение да използваш тази сабя, или само ще ѝ се любиваш?

Завъртам се на една пета. Размазаните очертания на маслените картини зад гърба му се раздвижват, а когато отново се изместваме, същото се случва и с високите прозорци, зад които се простира Венеция. Някога мой затвор, а сега – мой дом. Дните в манастира са отминали отдавна, преди много месеци – избледняват бързо в миналото. Неохотните ми молитви към Бог винаги ще се мяркат в съзнанието ми, но сега те не са нищо повече от далечен напев, слабо доловим под новите думи на любов.

Роберто леко танцува от крак на крак. Една внезапна атака от моя страна – и ще съм победител. Но ако замахне светкавично, предвкушвам поражението си. Забелязвам как ръката му леко се стяга под предпазителя на сабята и предусещам хода му. Когато напада, отскачам на една страна, извъръщайки гръб към него, бързо замахвам с острието си и го пъхвам под неговото. Оръжията ни отскачат едно от друго, но аз правя лек подскок и опирам притъпения връх на сабята си в гърдите на Роберто. Острието се огъва при натиска. Двамата сме толкова близо един до друг, че усещам дъха на моя годеник върху лицето си.

– Предавам се – казва той. Не успява да прикрие изненадата в гласа си.

Не се сдържам и се засмивам, въпреки че не се отдръпвам един от друг.

– Това победителка ли ме прави? – питам го.

Роберто кимва в знак на съгласие.

– Така изглежда.

– В такъв случай държа да си получи наградата.

Той отново поглежда нагоре и зениците на очите му леко се разширяват, докато се обляга на острието ми.

– Която е?

Отмествам оръжието встрани и той залита към мен. Изправя се, страните му пламтят.

– Лаура...

Преди да е успял да каже нещо друго, правя широк замах със сабята си. Тъпото острие се плъзва между телата ни и опира под брадичката му.

– Настоявам за целувка.

И двамата чакаме. Свалям сабята. Сега вече Роберто е свободен да се движи. Ръката му внезапно се обвива около талията ми, привлича ме плътно към тялото му. Докато гърдите му се притискат към моите, си давам сметка колко тънка е ризата ми и колко топло – тялото му. Той се привежда над мен, извива гърба ми назад и впива устни във вдлъбнатината в основата на шията ми, която сигурно е солена от пот. Когато ме пуска, двамата се втренчваме един в друг, застанали от двете страни на един слънчев лъч, прокарващ пътека по дъсчения под.

– Това ли е любовта? – пита Роберто.

– Така мисля.

И двамата знаем какви щастливци сме. Можеше да е съвсем различно, ако баща ми беше постигнал своето. Потръпвам, като се сещам за мъжа, за когото бях определена, един от бащините ми приятели от Великия съвет. Винченцо беше стар, егоистичен и жесток, но беше богат, а това бе единственото, което имаше значение за човек като баща ми. По същото време Роберто беше

художник и живееше в бедност под името Джакомо. И неговото минало беше един вид затвор, трябваше да се крие от вендетата, заплашваща живота му като син на дожа. Истинско чудо е, че пътищата ни изобщо се бяха пресекли.

Отивам да вдигна захвърлената си рокля, докато Роберто сипва вода от една стъклена кана с гравирани лебеди и позлатена дръжка. Подава ми бокала с водата и аз с благодарност я изгълтвам. Роберто също пие, после изтрива уста с опакото на дланта си, успокоява дишането си. По облицованата с дървени плоскости стена зад главата му се простира редица от портрети на предишни дожове. Бащата на Роберто, Алфонсо, настоящият дож, е последен. Древните лица, които гледат надолу към мен, са строги и неумолими, в ъглите на една от картините се мяркат тъмни сенки, в друга жесток пес седи в краката на господаря си. Един ден и портретът на Роберто ще виси тук, но не мога да си го представя да гледа отвисоко и с подобна жестокост към Венеция.

Роберто съблича ризата си и се избърсва с кърпа. Докато се движи, мускулите на корема му се стягат и отпускат. Белегът върху гърдите му сякаш се извива по кожата му. Той винаги ще ни напомня колко опасен може да бъде животът във Венеция. Раната, която е получил още докато е бил малко момче, отдавна е заздравяла, но преди няколко месеца същата кръвна вражда за малко не беше застрашила живота му отново. Единствено благодарение на намесата на Сегретата цикълът на жестокостта беше прекратен и Роберто – спасен.

Сегретата. Тайните жени. Дамският баланс на бруталната сила и власт на дожа. Дължа всичко на тях. Те ме приютиха до своята гръд, когато нямах към кого да се обърна. Спасиха ме от брака с Винченцо, като извадиха на показ престъпленията му и доведоха до изпращането му в изгнание. Сега те са моето семейство. Действаме под прикритие, задкулисно, скрити кукловоди, които се грижат за победата на справедливостта в един омърсен

от корупция град.

– За какво мислиш? – пита ме Роберто, забелязал внезапната промяна в изражението ми.

Поклащам глава.

– Току-що си спомних! – отвръщам. – Брат ми ще пристигне всеки момент от Болоня. Нямам търпение да се запознаеш с моя Лизандър.

Роберто хвърля ризата си на пода и си сипва още една чаша вода.

– Но дали Антонио ще одобри синът му да се сближи с такъв разбойник като мен? – вдига тост с чашата си, после отпива жадно.

Смея се.

– Спомняш ли си как татко беше заплашил, че ще пусне кучетата след теб, презрения художник?

Роберто извъръща очи нагоре.

– О, да. Онези измислени кучета.

Той също се смее. Баща ми отказваше да държи кучета в къщата, откакто, когато бях малка, един мастиф, мой любимец, беше прогризал дупка в най-скъпия ни килим.

Някакъв приглушен шум зад високите от пода до тавана врати кара и двамата ни бързо да замлъкнем. Роберто притиска пръст към устните си, докато се вслушваме в гласовете; после едното крило на вратата се отваря и в стаята нахлува някаква фигура, изблъсквайки слугите.

– Аз съм придворна дама! – изписква високо тя, преди да се закове на място. Лицето на Фаустина става пурпурночервено, когато погледът ѝ обгръща Роберто и мен. Изведнъж си давам сметка за голотата на Роберто и за моята тънка риза.

– Никога не съм допускала, че ще доживея да видя подобно нещо – измърморва старата ми дойка. Завърта се, обръщайки ни гръб. – Спазвай приличие, за бога!

Един слуга надниква през отворената врата и тя му изкрещява:

– Излизай! Напусни! – Старата жена размахва юмрук и главата бързо изчезва от полезрението.

Двамата с Роберто навличаме дрехите си. Заставам до личната си прислужница. Нека се нарича „придворна дама“, щом иска, аз не възразявам. Някога моя дойка, Фаустина винаги е била най-близката ми приятелка. Скъпата ми Фаустина, чиито меки гънки и нежни прегръдки са ме успокоявали след многобройни бедни.

Очите ѝ отскачат към мен, за да проверят дали съм се намъкнала обратно в синята си рокля.

– Имаме уговорка, забрави ли?

Не бях забравила – как бих могла?

– Ще ми помогнеш ли с корсета? – Докато тя затяга връзките му, погледът ѝ отскача към Роберто.

– Изчакай ме отвън – казвам ѝ мило и я целувам по бузата. – Ще дойда след миг.

– Не го оставяй да те разхайтва – прошепва високо възрастната жена, докато тътри крака към отворената врата. Ръката ѝ се стрелва навън и плесва зад врата едно от момчетата прислужници, навъртащи се наблизко. – Стига си шпионирал!

Вратата се затваря зад гърба ѝ.

Когато се обръщам назад, Роберто ме гледа. Усмихваме се един на друг и аз се отпускам в прегръдките му, опирам лице на гърдите му, заслушана в равномерното тупкане на сърцето му. Повдигам лице към него и той хваща брадичката ми, притиска устни към моите.

След малко се отдръпва.

– Трябва да се срещна с Масимо – осведомява ме той.
– Адмиралът иска да обсъдим слуховете за евентуална османска заплаха.

Настръхвам от притеснение. Османци или турци – тези дни всички мъже във Венеция говорят само за това. Но запазвам тази мисъл за себе си.

– Ще се видим скоро – казвам.

– Но не толкова скоро, колкото ми се иска – отвърща Роберто.

Откакто поиска ръката ми преди четири месеца, единствената ни раздяла бе при пътуването му до Кон-

стантинопол по поръчка на баща му. Онези ужасни дни ни се бяха сторили дълги като години и двамата се бяхме заклели, че никога повече няма да се разделяме за продължително време.

– Лаура! – вика ме нетърпеливият глас на Фаустина от другата страна на вратата и връща мислите ми обратно към настоящето. – Слънцето вече се спуска зад кулите на „Свети Захарий“. Готова ли си?

Засмивам се и целувам Роберто за последен път. После изтичвам от галерията. Фаустина ме чака отвън, скръстила ръце на гърдите си.

– Да тръгваме тогава! – сграбчвам я за ръка и я повличам след себе си.

Саша Гулд
ЛЕДЕНО СЪРЦЕ

Превод *Мария Чайлд*
Редактор *Мария Чунзева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Анна Георгиева*
Предпечат *Митко Ганев*
Английска. Първо издание

Формат 60×90/16
Печатни коли 20,5
ISBN 978-619-164-074-4

Издава
|
enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка от
www.bookstore.enthusiast.bg

*В общество на измамници
на кого ще се довериш?*

ТЪРСЕТЕ

www.enthusiast.bg

9 786191 640744

Цена 15 лв.